

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 5Sžrk/5/2020
Identifikačné číslo spisu: 8019200092
Dátum vydania rozhodnutia: 30. marca 2022
Meno a priezvisko: JUDr. Katarína Benczová
Funkcia: predsedníčka senátu
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2022:8019200092.1

ROZSUDOK

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Benczovej a z členiek senátu Mgr. Kristíny Babiakovej a JUDr. Zuzany Šabovej, PhD. (sudkyňa spravodajkyňa) v právnej veci žalobcu: Z. K., nar. XX. E. XXXX, bytom X. XX, XXX XX J., právne zastúpeného AK PG s. r. o., so sídlom Vápenná 7, 821 04 Bratislava, IČO: 36 866 911 a Advokátska kancelária Jakubčová a partneri, s.r.o., so sídlom Rajská 7687/7, 811 08 Bratislava, IČO: 50 046 594, proti žalovanému: Okresný úrad Prešov, odbor opravných prostriedkov, Námestie mieru 3, 08001 Prešov, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného zo dňa 10. decembra 2018 č.k OU-PO-OOP6-2018/046876-POE, v konaní o kasačnej sťažnosti žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 2S/18/2019 - 61 zo dňa 27. februára 2020, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 2S/18/2019 - 61 zo dňa 27. februára 2020 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

O d ô v o d n e n i e

I.

Priebeh administratívneho konania a rozhodnutie správneho orgánu

1. Žalobca si návrhom, ktorý bol správne orgánu doručený dňa 14. decembra 2004, požiadal v zmysle zákona č. 503/2003 Z.z. o navrátení vlastníctva k pozemkom a o zmene a doplnení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 180/1995 Z. z. o niektorých opatreniach na usporiadanie vlastníctva k pozemkom v znení neskorších predpisov (ďalej len „reštitučný zákon“ alebo „zákon č. 503/2003 Z.z.“) o navrátenie vlastníctva k nehnuteľnostiam v k.ú. Spišská Belá, vedených v pozemno - knižných vložkách č. XXXX, XXXX, XXXX, XXXX, XXXX, XXXX, XXXX, XXXX, XXXX, Y. F..Ú.. J., Y. Y. J. Č.. XXX, Y. F..Ú.. L., vedených v PKV č. XXX, XX, XXX, XXX, XX, XX, XXX, XXX, XX, XXX, XXX, XX, XXX, XXX, XXX, po vlastníkoch E. D. C. B. D., K.. X., J. E. K. C. E. (U.) K., K.. P., C. J. F. K.. Súčasťou podania boli konfiškačné rozhodnutia Konfiškačnej komisie v

Kežmarku č. R..Y..-XX/XX-A.. zo dňa 28. februára 1947 na katastrálne územie R. Y., Konfiškačnej komisie v Kežmarku č. B.-71/46-III. zo dňa 7. februára 1947 na katastrálne územie L., Konfiškačnej komisie v Kežmarku č. R..L..-XXX/XX-A.. zo dňa 16. januára 1947 na katastrálne územie R. L.. Uvedenými rozhodnutiami došlo k odňatiu pôdohospodárskeho majetku pôvodných vlastníkov, osôb nemeckej národnosti, podľa § 2 nar. č. 104/45 Zb. n. SNR.

2. Prvostupňový orgán rozhodnutím č.k. OU-KK-PLO-2018/000883-256-KM zo dňa 28. marca 2018 rozhodol tak, že pôvodným vlastníkom E. D., X.. XX.X.XXXX, B.. XX.X.XXXX Y. L. X., X. R. K. a B. D., K.. X., X.. X.X.XXXX, B.. XX.X.XXXX, Y. N., X. R. K., po ktorých si účastník konania Z. K., X.. XX.X.XXXX, L. X. XXXX/XX, J. uplatnil nárok na navrátenie vlastníctva pozemkom, z dôvodu nesplnenia podmienok určených v § 3 ods. 2 reštitučného zákona nevznikol nárok na vyňatie pozemkov, zoštatnených v katastrálnych územiach R. L., R. Y. C. L. na základe Rozhodnutia konfiškačnej komisie v F. Č..R..L..-XXX/XX/III. zo dňa 16.1.1947, Rozhodnutia konfiškačnej komisie v Kežmarku č. L.-XX/XX-A.. zo dňa 7.2.1947, Rozhodnutia konfiškačnej komisie v Kežmarku č. L.-XX/XX-A.. zo dňa 6.2.1947, Rozhodnutia konfiškačnej komisie v Kežmarku č. R..Y..-XX/XX/III. zo dňa 28.2.1947, z konfiškácie.

3. Prvostupňový správny orgán uvedené rozhodnutie odôvodnil tým, že podmienkou vzniku nároku na vyňatie pozemkov z konfiškácie podľa § 3 ods. 2 reštitučného zákona je kumulatívne splnenie štyroch podmienok, a to štátne občianstvo, trvalý pobyt na území SR, odňatie vlastníckeho práva k pozemkom, neodsúdenie podľa osobitných predpisov, pričom v predmetnom konaní žalobca nepreukázal slovenské, resp. československé štátne občianstvo pôvodných vlastníkov, t.j. starých rodičov žalobcu a zároveň nebol preukázaný ani ich trvalý pobyt na území Slovenskej republiky. Preto pôvodným vlastníkom nevznikol nárok na vydanie pozemkov a teda odvodene od ich práva tento nárok nevznikol ani samotnému žalobcovi. Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, štátny archív v Prešov, pracovisko Poprad oznámilo správnomu orgánu, že jediným dokladom o štátnej príslušnosti E. D. C. E. H. B. D., K.. X. je Popisný hárok L. zo sčítania ľudu z 1938, z ktorého je zrejmé, že títo majú štátnu príslušnosť slovenskú a národnosť nemeckú. V zmysle ústavného dekrétu prezidenta republiky č. 33 z 2. augusta 1945 o úprave československého štátneho občianstva osôb národnosti nemeckej a maďarskej boli títo pozbavení štátneho občianstva z dôvodu príslušnosti k nemeckej národnosti. Dôkaz o znovunadobudnutí československého štátneho občianstva a trvalom pobyte pôvodných vlastníkov na území Slovenskej republiky nepredložili ani účastník konania, ani jeho právni zástupcovia a nepodarilo sa ho získať ani správnomu orgánu na základe jeho vlastnej činnosti a to napriek tomu, že následne boli vydané právne normy, ktorými bolo možné získať späť československé štátne občianstvo ako napr. vyhláška ministra vnútra č. 51 zo dňa 25. augusta 1945, vyhláška ministra vnútra č. 254 zo dňa 20. decembra 1946, vládne nariadenie č. 76 zo dňa 13. apríla 1948, vyhláška ministra vnútra č. 119/1949 Zb. zo dňa 18. mája 1949.

4. Rozhodnutím č. OU-PO-OOP6-2018/023533-POE zo dňa 4. júna 2018 Okresný úrad Prešov, odbor opravných prostriedkov (ďalej „žalovaný“) prvostupňové rozhodnutie zrušil a vec vrátil prvostupňovému správnomu orgánu na nové prejednanie a rozhodnutie z dôvodu nedostatočne zisteného skutkového stavu a procesných väd. Odvolací správny orgán uložil prvostupňovému správnomu orgánu povinnosť pokračovať ďalej v konaní v zmysle reštitučného zákona, vyzvať oboch splnomocnených zástupcov žiadateľa - žalobcu na odstránenie všetkých nedostatkov reštitučného nároku žiadateľa a poskytnúť im pomoc a poučenia, aby pre neznalosť právnych predpisov neutrpli v konaní ujmu. Zároveň uložil povinnosť zaobstarať chýbajúcu J. Č..XXX, k.ú. J., keďže aj na uvedené parcely bol žiadateľom uplatnený reštitučný nárok a bez získania tejto PKV nie je možné zistiť vlastníkov parcel, ani reštitučný titul, na základe ktorého malo byť vlastnícke právo k týmto parcelám ich vlastníkom odňaté. Odvolací správny orgán taktiež upozornil prvostupňový správny orgán, že vo výrokovej časti následného rozhodnutia je tento povinný rozhodnúť v zmysle § 5 ods. 2 reštitučného zákona o tom, či pôvodní vlastníci spĺňajú, resp. nespĺňajú podmienky ustanovené § 3 ods. 2 reštitučného zákona na navrátenie vlastníctva alebo priznanie práva na náhradu.

5. Prvostupňový správny orgán po vrátení veci rozhodnutím č. OU-KK-PLO-2018/000883-43-KM zo dňa 24. septembra 2018, právoplatným dňa 11. októbra 2018, rozhodol o zastavení reštitučného

konania v časti navrátenia vlastníctva k pozemkom po E. K., E. (U.) K., K. P., a rozhodnutím č. OU-KK-PLO-2018/000883-44-KM zo dňa 24. septembra 2018, právoplatným dňa 18. októbra 2018, o zastavení reštitučného konania v časti navrátenia vlastníctva k pozemkom po Kolomanovi Rothovi.

6. Predmetom reštitučného konania tak ostal nárok žalobcu uplatnený po vlastníkoch E. D. C. B. D., K. X.. Prvostupňový správny orgán rozhodnutím č. OU-KK-PLO-2018/000883-45-KM zo dňa 1. októbra 2018 rozhodol tak, že pôvodní vlastníci E. D., X.. XX.X.XXXX, B.. XX.X.XXXX, Y. L. X., X. R. K. C. B. D., K. X., X.. X.X.XXXX, B.. XX.X.XXXX, Y. N., X. R. K., nespĺňajú podmienky ustanovené v § 3 ods. 2 reštitučného zákona na navrátenie vlastníctva k pozemkov alebo na priznanie práva na náhradu, keďže v konaní nebolo preukázané ich štátne občianstvo ČSFR v čase straty vlastníctva i dobe úmrtia a ani ich trvalý pobyt na území ČSFR v čase straty vlastníctva i v dobe ich úmrtia.

7. Voči tomuto rozhodnutiu podal odvolanie žalobca a namietal, že správny orgán rozhodoval o osobách, ktoré nie sú účastníkmi konania a ktoré si reštitučný nárok neuplatnili, pričom skúmal ich štátnu príslušnosť a ich trvalý pobyt. Žalobca taktiež poukázal na nález Ústavného súdu SR sp.zn. III.ÚS 127/201 z 22.6.2010 o uprednostňovaní citlivého prístupu k uplatňovaným reštitučným nárokom a nález ústavného súdu SR sp.zn. II.ÚS 7/2014 o účele reštitučných zákonov, ktorým je zmiernenie majetkových krívd a iných krívd z obdobia od 25.februára 1948 do 01.januára 1990. V podaní označenom ako Doplnenie k odvolaniu uviedol, že rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 9 Sžr/132/2013, na ktoré poukazoval prvostupňový správny orgán, nie je možné použiť, lebo tento rozsudok sa týka reštitučných nárokov podľa zákona č. 229/1991 Zb. o úprave vlastníckych vzťahov k pôde a inému poľnohospodárske majetku (ďalej „zákon č. 229/1991 Zb.“) a nie reštitučného zákona, na základe ktorého si žalobca uplatnil reštitučný nárok.

8. Žalovaný rozhodnutím č. OU-POOOP6-2018/046876-POE zo dňa 10. decembra 2018 (ďalej „napadnuté rozhodnutie“) zmenil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu tak, že:

A.. Z. K., X.. XX.X.XXXX, L. X. XXXX/XX, XXXXX J., ktorý si dňa 14.12.2004 uplatnil na bývalom Obvodnom pozemkovom úrade v Kežmarku nárok na navrátenie vlastníctva k pozemkom pôvodne vedeným v pozemkovoknižných vložkách č. XXXX, XXXX, XXXX, XXXX, XXXX, XXXX, XXXX nachádzajúcim sa v k.ú. R. L. a pozemkom pôvodne vedeným v pozemkovoknižných vložkách č. XX, XXX, XX, XX, XXX, XXX, XXX, XXX XXX, XXX, XXX, XX, XX, XXX, XXX nachádzajúcim sa v k.ú. L., ktoré boli konfiškované pôvodným vlastníkom E.X. D., X.. XX.X.XXXX, B.. XX.X.XXXX Y. L. X., X. R. K. C. B. D., K. X., X.. X.X.XXXX, B.. XX.X.XXXX Y. N., X. R. K. rozhodnutím konfiškačnej komisie v Kežmarku č. R..L. - XXX/XX/III. zo dňa 16.1.1947 o konfiškovaní poľnohospodárskeho majetku E. D. C. E. H. B. D., K.. X. nachádzajúceho sa v k.ú. R. L., rozhodnutím konfiškačnej komisie v Kežmarku č. L.-XX/XX-A.. zo dňa 6.2.1947 o konfiškovaní poľnohospodárskeho majetku Zuzany Glatzovej, rod. Neupauer nachádzajúceho sa v k.ú. L. a rozhodnutím konfiškačnej komisie v Kežmarku č. L.-XX/XX-A.. zo dňa 6.2.1947 o konfiškovaní poľnohospodárskeho H. E. D. nachádzajúceho sa v k.ú. L. nespĺňa podmienky ustanovené v § 3 ods. 2 reštitučného zákona na navrátenie vlastníctva k pozemkom alebo priznanie práva na náhradu za ne z dôvodu, že pôvodných vlastníkov E. D., X.. XX.X.XXXX, B.. XX.XX.XXXX Y. L. X., X. R. K. C. B. D., K. X., X.. X.X.XXXX, B.. XX.X.XXXX Y. N., X. R. K. nie je možné považovať za osoby, ktorým vnikol nárok na vyňatie pozemkov z konfiškácie v zmysle ust. § 3 ods. 2 reštitučného zákona, a taktiež z dôvodu nesplnenia hmotnoprávnej podmienky na navrátenie vlastníctva v zmysle § 2 ods. 1 reštitučného zákona v spojení s §3 ods. 2 reštitučného zákona, nakoľko ku konfiškácii H. E.X. D., X.. XX.X.XXXX, B.. XX.XX.XXXX Y. L. X., X. R. K. C. B. D., K. X., X.. X.X.XXXX, B.. XX.X.XXXX Y. N., X. R. K., došlo pred rozhodným obdobím (pred 25.2.1948);

A.. Z. K., X.. XX.X.XXXX, L. X. XXXX/XX, XXXXX J., nie je oprávnenou osobou v zmysle § 2 ods. 2 reštitučného zákona po B. X. zapísanej v pozemkovoknižnej vložke č. XXX, k.ú. J., ktorá pozemky zapísané v pozemkovoknižnej vložke č. XXX, k.ú. J. nadobudla titulom dedenia dňa 31.5.1896, pod č. 1044, nakoľko sa nejedná o totožnú osobu s pôvodnou vlastníčkou B. D., K. X., X..

X.X.XXXX, B.. XX.X.XXXX Y. N., X. R. K.y, po ktorej si Z. K., X.. XX.X.XXXX, L. X. XXXX/XX, XXXXX J., uplatnil dňa 14.12.2004 nárok na vrátenie vlastníctva.

9. Bod II. výroku správny orgán odôvodnil tým, že čo sa týka parcely v PKV č. XXX, v k. ú. J., vlastník B. X., ktorá pozemky nadobudla titulom dedenia dňa 31.5.1896, nie je B. D., K.. X., X.. X.X.XXXX, B.. XX.X.XXXX Y. N., nakoľko v čase dedenia táto ešte nebola nažive.

10. Ohľadom bodu I. výroku správny orgán konštatoval, že žalobca si uplatnil reštitučný nárok na navrátenie vlastníctva k pozemkom, ktoré boli odňaté pôvodným vlastníkom E. D. C. E. H. B. D., K.. X. a to starým rodičom žalobcu. E. D., X.. XX.X.XXXX bol pôvodným vlastníkom pozemkov nachádzajúcich sa pôvodne v PKV č. XXXX, XXXX a B. D., K.. X., X.. X.X.XXXX bola pôvodnou vlastníčkou pozemkov nachádzajúcich sa v k.ú. R. L., pôvodne v PKV č. XXXX, XXXX, XXXX, XXXX, XXXX, XXXX, XXXX a v k.ú. L. J.ôvodne v PKV č. XX, XXX, XX, XX, XXX, XXX, XXX, XXX, XXX, XXX, XXX, XX.

11. Správny orgán konštatoval, že majetok pôvodných vlastníkov bol konfiškovaný na základe rozhodnutí konfiškačnej komisie a uzavrel, že z podaného reštitučného návrhu žalobcu zo dňa 14.12.2004 vyplýva, že tento si uplatnil nárok na navrátenie vlastníctva k pozemkom nachádzajúcim sa v k.ú. R. L., J. C. L., pričom reštitučné konanie je návrhovým konaním ovládaným dispozičnou zásadou, preto pokiaľ v zákonom stanovenej lehote na uplatnenie reštitučných nárokov svoj nárok na vrátenie pozemkov neuplatnil aj o pozemky nachádzajúce sa v k.ú. R. Y., tieto nemožno zahrnúť do predmetu reštitučného konania.

12. Čo sa týka námietky žalobcu, že prvostupňový správny orgán rozhodol o osobách, ktoré nie sú účastníkmi konania a nerozhodol o právach osoby, ktorá si reštitučný nárok uplatnila, odvolací správny orgán dospel k záveru, že prvostupňový správny orgán nesprávne formuloval znenie výrokovej časti a preto uvedený nedostatok odstránil jej zmenou, pričom skutkové ako aj právne závery správneho orgánu považoval za vecne správne, zákonné a náležité odôvodnené.

13. Čo sa týka námietky žalobcu, že na vec nemožno aplikovať závery rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 9Sžr/132/2013 z 24. júna 2015 a zisťovať trvalý pobyt a štátny občianstvo u pôvodných vlastníkov, žalovaný uviedol, že uvedené skutočnosti sú relevantné pre posúdenie splnenia podmienok podľa § 3 ods. 2 reštitučného zákona. Poukázal aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Sžo/153/2009 zo dňa 24.2.2010, v ktorom súd dospel k obdobným záverom o potrebe zisťovania trvalého pobytu a štátneho občianstva u pôvodných vlastníkov, pričom sa jednalo o reštitučné konanie vedené podľa reštitučného zákona č.503/2003 Z.z. a zároveň aj na rozhodnutie sp.zn. 10Sžr/3/2012 zo dňa 25.1.2013, v zmysle ktorého právna argumentácia týkajúca sa reštitučného nároku podľa zákona č. 229/1991 Zb. a výkladu jeho ustanovenia § 6 ods. 2, táto platí pre jej obsahovú totožnosť aj v prípade reštitučného nároku uplatneného podľa reštitučného zákona č. 503/2003 Z.z.. Potreba zisťovania uvedených skutočností podľa záverov odvolacieho správneho orgánu vyplývala priamo z ustanovenia § 3 ods. 2 reštitučného zákona, pričom nepreukázanie ktoréhokoľvek z predpokladov má za následok nesplnenie podmienok podľa § 3 ods.2 reštitučného zákona u účastníka konania, ktorý si reštitučný nárok uplatnil po pôvodných vlastníkoch, ktorým bol majetok konfiškovaný.

14. Predpokladom navrátenia vlastníctva k pozemkom alebo priznania náhrady za pozemky, ktoré nie je možné vydať podľa reštitučného zákona je, aby si účastník konania uplatnil reštitučný nárok podľa § 5 ods. 1 reštitučného zákona a súčasne, aby preukázal skutočnosti, na základe ktorých prešli reštitučným nárokom uplatnené pozemky v rozhodnej dobe na štát alebo inú právnickú osobu v dôsledku skutočností taxatívne ustanovených v § 3 ods. 1, 2, 3 reštitučného zákona, ako aj preukázal splnenie zákonných podmienok ustanovených v § 2 ods. 1 a 2 reštitučného zákona, pričom dôkazné bremeno v zmysle § 5 ods. 1 zaťažuje účastníka konania. Na základe uvedeného správny orgán konštatoval, že z fotokópie Popisného hárku L. zo sčítania ľudu z roku 1938 vyplýva, že v roku 1938 mali E. D. C. R. D., K.. X. štátnu príslušnosť slovenskú a národnosť nemeckú. V zmysle §1 ods. 2 ústavného dekrétu prezidenta títo stratili československé štátne občianstvo, avšak na základe ich

žiadosti im mohol príslušný orgán konštitutívnym rozhodnutím československé štátne občianstvo vrátiť. Žalobca nepreukázal a zároveň ani správne mu orgánu sa nepodarilo zistiť, že by pôvodným vlastníkom nehnuteľností bolo vrátené československé štátne občianstvo po ich odsune do Nemecka a taktiež ani nebolo preukázané, že by mali trvalé bydlisko na území Slovenskej republiky.

15. K ustanoveniu § 3 ods. 2 reštitučného zákona žalovaný uviedol, že zákon v predmetnom ustanovení nestanovuje povinnosť preukázať štátne občianstvo a trvalý pobyt osôb, ktorým bol majetok konfiškovaný ku určitému dňu, avšak stanovuje okruh osôb, ktoré je potrebné považovať za osoby, ktorým vznikol nárok na vyňatie majetku z konfiškácie podľa reštitučného zákona a týmito sú občania SR (ktorí v súčasnosti sú občanmi SR, resp. boli v čase ich smrti) a ktoré majú trvalý pobyt na jej území (prítomný čas použitý v ust. §3 ods. 2 reštitučného zákona nasvedčuje tomu, že sa jedná o osoby, ktoré stále majú trvalý pobyt na území SR, a za predpokladu že zomreli, tak ho mali v čase ich smrti a ktoré neboli odsúdené podľa osobitných predpisov ku určitému dňu.

16. Žalovaný v napadnutom rozhodnutí zároveň poukázal na to, že najnovšia judikatúra NS SR, konkrétne v rozhodnutí sp.zn. 4Sžr/2/2017 z 6.2.2018, dospela k záveru, že „konfiškáciou na základe predpisov z 1945 (nar. Č.104/1945Zb.), ktorými sa po vojne riešili majetkové pomery osôb nemeckej, maďarskej národnosti a osôb považovaných za zradcov nepriateľov slovenského národa, nebola zásadne produktom komunistického režimu. Obdobie od konca druhej svetovej vojny až po 25.2.1948 takéto znaky negatívne poňatého výkonu štátnej moci a politickej perzekúcie vtedajšieho štátneho režimu proti jednotlivcovi nenesie, resp. mu ani historické analýzy neprisudzujú....Z uvedeného je zrejmé, že zákonodarca obdobie tzv. tretej republiky- Československej republiky (1945-1948)....nepovažuje za reštitučné účely za dobu neslobody....Najvyšší súd Slovenskej republiky teda konštatuje, že v danom prípade došlo ku konfiškácií nehnuteľného majetku osoby uplatňujúci si reštitučný návrh pred začatím rozhodného obdobia, t.j. pred 25.2.1948, a preto nebola splnená zákonná hmotnoprávna podmienka na vydanie nehnuteľnosti podľa zákona o pôde v zmysle § 4 ods. 1 v spojení s § 6 ods. 2 zákona o pôde, a to , že nebolo dodržané rozhodné obdobie odňatia jej vlastníckeho práva štátom.“

17. Nakoľko v predmetnom prípade ku konfiškácií majetku pôvodných vlastníkov došlo pred 25.2.1948, nebolo dodržané rozhodné obdobie odňatia ich vlastníckeho práva štátom, čo je prekážkou navrátenia vlastníctva k nim.

II.

Konanie na správnom súde

18. Voči rozhodnutiu žalovaného a rozhodnutiu prvostupňového správneho orgánu podal žalobca správnu žalobu a namietal, že vo výroku žalovaného sú riešené len reštitučné nároky na katastrálne územia R. L. a L. a vo výroku 2 pre katastrálne územie J., avšak nie je rozhodnuté o nároku žalobcu vo vzťahu ku katastrálnemu územiu R. Y., pričom boli predložené doklady týkajúce sa uvedeného katastrálneho územia, vrátane rozhodnutí o konfiškácií zo dňa 28.2.1947. Na základe uvedeného nie je žalobcovi zrejmé, z akého dôvodu sa o ním uplatnenom nároku nekonalo. Vzhľadom na to, že ako prvý rozhodol o k.ú. Podhorany žalovaný, žalobca stratil možnosť sa voči uvedenému výroku rozhodnutia brániť odvolaním, pričom odvolací orgán rozhodol o tom, o čom nerozhodoval prvostupňový správny orgán. Žalobca poukázal na to, Ž. B. X. L. H. B. D., K.. X., X.. X.X.XXXX, B.. XX.X.XXXX, t.j. právnej predchodkyne žalobcu a uvedené skutočnosti boli v administratívnom spise preukázané.

19. Žalobca poukázal na znenie § 3 ods. 1 a 2 reštitučného zákona, z ktorého vyplýva, že reštitučný nárok sa vzťahuje aj na konfiškáciu majetku - odňatie vlastníckeho práva podľa nariadenia SNR č. 104/1945 Zb. o konfiškovaní a urýchlenom rozdelení pôdohospodárskeho majetku Nemcov, Maďarov ako aj zradcov a nepriateľov slovenského národa, keďže jeho pôvodným vlastníkom boli nehnuteľností odňaté na základe uvedeného nariadenia rozhodnutia konfiškačnej komisie v Kežmarku

č. R..L..XXX/XX/III. zo dňa 16.1.1947, č. L.-XX/XX-A. zo dňa 7.2.1947, č. L.-XX/XX-A. zo dňa 6.2.1947, č. R..Y..-XX/XX-A.. zo dňa 28.2.1947.

20. Žalobca taktiež uviedol, že jeho právni predchodcovia boli československými štátnymi občanmi, ktorí podľa § 1 ods. 2 dekrétu č. 33/1945 Sb. o úprave občianstva z dôvodu ich nemeckej národnosti, mali stratit' československé štátne občianstvo, avšak keďže preukázali svoju vernosť k Československej republike (Hlásenie o odsunovej jednotke Nemca - antifašistu zo dňa 18.3.1947), bolo im zachované ich československé štátne občianstvo. Žalobca dôvodil, že v § 2 ods. 2 tohto dekrétu je upravená len žiadosť o zistenie, či československé štátne občianstvo osobe zostáva, preto mal za to, že jeho právni predchodcovia boli občanmi Československej republiky, nemeckej národnosti, boli antifašistami a mali trvalé bydlisko na území Československej republiky.

21. Zároveň však žalobca poznamenal, že podľa jeho názoru sa na základe reštitučného zákona prejednávajú jednotlivé reštitučné nároky osôb, ktoré si uplatnili nároky na vrátenie nehnuteľností po pôvodných vlastníkoch, ktorým bol majetok konfiškovaný na základe nariadenia č. 104/1945 Zb a u týchto osôb sa neskúmalo splnenie podmienok štátneho občianstva a trvalého pobytu v období konfiškácie a v období ich úmrtia. Čo sa týka rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp.zn. 9Sžr/132/2013 z 24.6.2015 žalobca uviedol, že sa jedná o rozhodnutie, ktorým sa najvyšší súd odklonil od dovtedajšej praxe, čím dochádza k porušeniu princípu právnej istoty a predvídateľnosti rozhodnutia.

22. Čo sa týka konštatovania odvolacieho správneho orgánu, že obdobie od konca druhej svetovej vojny po 25.2.1948 nebolo produktom komunistickkej nadvlády, teda ak došlo ku konfiškácií nehnuteľností pred začatím rozhodného obdobia, pred 25.2.1948, nie je splnená zákonná hmotnoprávna podmienka na vydanie nehnuteľností, t.j. podmienky podľa § 3 ods. 2 reštitučného zákona, s uvedeným záverom žalobca nesúhlasí a považuje ho za nesprávne právne posúdenie veci. Poukázal na ustanovenie § 3 ods. 2 reštitučného zákona, v ktorom zákonodarca pripustil, že aj v prípade, ak boli konfiškované pozemky, následne pred rozhodným obdobím i pridelené v rámci predpisov o pozemkových reformách, takýto nárok sa rieši podľa § 7 predmetného zákona, teda zákonodarca priznal právo na vrátenie pozemkov aj za predpokladu, že boli odňaté pred rozhodným obdobím v rámci predpisov o pozemkových reformách. Žalobca taktiež uviedol, že mu nie je zrejmé, prečo v danom prípade žalovaný vychádzal z dátumu rozhodnutia konfiškačnej komisie, keď konfiškačné rozhodnutie bolo súdu predložené až v rozhodnom čase a až na základe uvedeného bola vyznačená konfiškácia, teda navrhnutá zmena zápisov v PKV a to už v rozhodnom čase. Na základe uvedeného mal žalobca za to, že rozhodnutie žalovaného je z uvedených dôvodov nezákonné, že odvolací správny orgán postupoval nezákonným postupom, porušil práva a právom chránené záujmy žalobcu, nesprávne právne vec posúdil, čím došlo k porušeniu ustanovení o konaní pred orgánom verejnej moci, čo malo za následok vydanie nezákonného rozhodnutia vo veci samej a zároveň vec nesprávne právne posúdil, v dôsledku čoho navrhol rozhodnutie žalovaného v spojení s rozhodnutím prvostupňového správneho orgánu zrušiť a vec vrátiť správne orgánu na ďalšie konanie.

23. Žalovaný sa k správnej žalobe vyjadril podaním zo dňa 28. marca 2019. K výrokovej časti rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu uviedol, že táto nebola dostatočne určitá a postrádala spojitosť medzi žalobcom ako účastníkom konania a pôvodným vlastníkom, z daného dôvodu ju v súlade s § 59 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov zmenil a potrebu zmeny dostatočným spôsobom odôvodnil a to aj v samotnej výrokovej časti, kde konkretizoval dôvody, na základe ktorých nebolo možné žalobcovi navrátiť vlastníctvo k pozemkom pôvodných vlastníkov. Žalovaný uviedol, že v preskúvanom rozhodnutí nenechal rozsah ani predmet reštitučného konania, nedoplňal dokazovanie, iba v súlade s ust. § 59 ods. 2 správneho poriadku zmenil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu na základe podkladov nachádzajúcich sa v administratívnom spise. Za dôvod nespĺnenia podmienok ustanovených v § 3 ods. 2 reštitučného zákona označil žalovaný tú skutočnosť, že pôvodní vlastníci tieto podmienky nespĺňali, preto ani žalobca nemohol byť oprávnenou osobou, ktorá si svoje právo odvodzovala od pôvodných vlastníkov. Žalovaný opätovne ako v preskúvanom rozhodnutí poukázal na judikatúru Najvyššieho súdu SR sp. zn. 9Sžr/132/2013, 10Sžr/3/2012 a 2Sžo/153/2009 a v súvislosti s uvedenými závermi konštatoval, že z administratívneho spisu nevyplývalo, že by pôvodní vlastníci po strate československého štátneho

občianstva v zmysle dekrétu prezidenta č. 33/1945Zb. opätovne nadobudli československé, resp. slovenské štátne občianstvo a taktiež aby mali trvalý pobyt na území Slovenskej republiky.

24. Čo sa týka žalobcom predloženého Hlásenia o odsunovej jednotke Nemca- antifašistu č.XXXX/I.-Y.-XXXX zo dňa 18.3.1947, žalovaný uviedol, že tento dokument nie je potvrdením preukazujúcim zachovanie, znovunadobudnutie alebo navrátenie československého štátneho občianstva. Tento dokument predstavuje splnenie hmotnoprávnej podmienky uvedenej v § 2 ods. 1 dekrétu prezidenta a to vernosť Československej republike, aktívny boj za jej oslobodenie, alebo trpenie nacistického alebo fašistického teroru, avšak na účely zachovania štátneho občianstva boli aj osoby označované ako antifašisti povinné v zmysle § 2 ods. 2 dekrétu prezidenta podať žiadosť o zistenie zachovania československého štátneho občianstva. Keďže táto žiadosť nebola žalobcom doložená a ani na základe vlastnej činnosti správneho orgánu sa ju nepodarilo získať, správny orgán nemal za preukázané vrátenie československého štátneho občianstva pôvodným vlastníkom.

25. Čo sa týka reštitučného nároku vo vzťahu ku katastrálnemu územiu J., žalovaný uviedol, že skutočnosť, že B. X., zapísaná v PKV č. XXX, nie je totožnou osobou so B. D., po ktorej si žalobca uplatnil reštitučný titul vyplýva z tej skutočnosti, že tieto pozemky boli získané do vlastníctva pôvodnej vlastníčky titulom dedenia dňa 31.5.1896, pričom stará matka žalobcu v tom čase ešte nežila, teda je vylúčené, aby sa jednalo o totožnú osobu. Poukázal na to, že uvedenú skutočnosť konštatoval aj Okresný úrad Kežmarok, PLO, v rozhodnutí č. OU-KK-PLO-2018/000883-45-KM zo dňa 1.10.2018 a to na str. 7. Keďže sa jednalo o iný dôvod, ako ten, na základe ktorého nebolo možné žalobcovi navrátiť vlastníctvo k odňatým pozemkom ani priznať náhradu za ne, žalovaný tento nárok žalobcu týkajúci sa PKV č. XXX, k.ú. J., zahrnul do samostatného bodu č. 2 výrokovej časti. Záver žalobcu, že o k.ú. J. bolo rozhodnuté až v preskúmanom rozhodnutí žalovaného je podľa názoru žalovaného absolútne nepodložený.

26. Vo vzťahu ku k. ú. Slovenská Ves žalovaný uviedol, že žalobca si reštitučným návrhom neuplatnil reštitučný nárok na pozemky nachádzajúce sa v k.ú. R. Y. v lehote podľa § 5 ods. 1 reštitučného zákona a to do 31.12.2004. Tvrdenia žalobcu o tom, že žalovaný nerozhodol o k.ú. R. Y. a súčasne rozhodoval o k.ú. J. sú len účelovými tvrdeniami žalobcu, ktoré nemajú podklad v administratívnom spise. Vo vzťahu k konštatovaniu žalovaného, že na priznanie reštitučného nároku nie sú splnené podmienky podľa § 3 ods. 2 reštitučného zákona, žalovaný uviedol, že tento záver vyplýval z nového smerovania judikatúry Najvyššieho súdu SR a zároveň z jeho kompetencie ako odvolacieho orgánu v súlade s apelačným princípom zakotveným v ust. § 59 ods. 2 správneho poriadku napraviť prvostupňové rozhodnutie správneho orgánu a vo veci sám rozhodnúť. Otázka rozhodnej doby bola riešená v rozhodnutí žalovaného č. OU-PO-OOP6-2018/023533-POE zo dňa 4.6.2018 a bola aj predmetom odvolania žalobcu proti rozhodnutiu Okresného úradu Kežmarok, PLO, č. OU-KK-PLO-2018/000883-26-KM zo dňa 28.3.2018, z toho dôvodu neobstojí tvrdenie žalobcu, že otázka rozhodnej doby netvorila predmet rozhodovania v prvostupňovom konaní, nakoľko Okresný úrad Kežmarok, PLO bol v zrušujúcom rozhodnutí žalovaného zo dňa 4.6.2018 zaviazaný v otázke dodržania rozhodnej doby postupovať v súlade s konštantnou judikatúrou Najvyššieho súdu SR.

27. Čo sa týka účinku konfiškačných rozhodnutí žalovaný uviedol, že nariadenie č.104/1945 Zb. v zmysle ustanovenia § 1 ods. 1 písm. a) s okamžitou platnosťou a bez náhrady konfiškovovalo pre účely pozemkovej reformy pôdohospodársky majetok na území Slovenska, ktorý je vo vlastníctve osôb nemeckej národnosti. Napriek tomu, že právne účinky konfiškácie nastávali okamžikom právnej záväznosti nariadenia č. 104/1945Zb. t.j. ex lege, odvíjali sa od konfiškačného rozhodnutia a pôsobili na majetok osôb nemeckej národnosti ex tunc ku dňu 1.3.1945. Bez vydania konfiškačného rozhodnutia nebolo možné dospieť k záveru, koho bolo potrebné považovať za osobu podliehajúcu režimu nariadenia č. 104/1945 Zb., preto bolo potrebné dodržanie rozhodnej doby viazať na dátum vydania administratívneho správneho aktu. V danom prípade konfiškácia majetku pôvodných vlastníkov sa uskutočnila na základe rozhodnutia konfiškačnej komisie v Kežmarku č. R..L.-XXX/XX/III. zo dňa 16.1.1947, č. L.-XX/XX-A.. zo dňa 6.2.1947 a č. L.-XX/XX-A.. zo dňa 6.2.1947. Na základe uvedeného dospel žalovaný k záveru, že neboli splnené podmienky podľa § 3 ods. 2 reštitučného zákona a zároveň neboli splnené ani hmotnoprávne podmienky na navrátenie

vlastníctva v zmysle § 2 os. 1 reštitučného zákona v spojení s § 3 ods. 2 reštitučného zákona z dôvodu, že ku konfiškácií došlo pred rozhodným obdobím. Záverom žalovaný uviedol, že v správnej žalobe sa nenachádza žiaden žalobný dôvod, ktorý by smeroval proti rozhodnutiu Okresného úradu Kežmarok, PLO, č. OU-KK-PLO-2018/000883-45-KM zo dňa 1.10.2018, preto nie je možné dospieť k záveru, na akom základe žiada žalobca zrušenie prvostupňového správneho rozhodnutia. Na základe uvedených skutočností mal žalovaný za to, že nie je dôvod na zrušenie preskúmaného rozhodnutia žalovaného ani prvostupňového správneho orgánu.

28. Žalobca vo vyjadrení zo dňa 7. mája 2019 uviedol, že žalovaný porušil procesný postup upravený správnym poriadkom, ak zmenil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu, ktoré bolo neurčité a v rozpore so zákonom. Žalobca mal za to, že žalovaný mal uvedené rozhodnutie zrušiť. Rozhodnutie žalovaného považoval za nahradenie, resp. rozhodnutie vo veci, aby boli odstránené vady prvostupňového orgánu pri rozhodovaní. Žalobca poukázal na to, že z rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu nie je zrejmé, o akých katastrálnych územiach rozhodoval, preto ak žalovaný rozhodoval o konkrétnych katastrálnych územiach, rozhodoval o žalobcom uplatnených nárokoch, o ktorých však nerozhodol prvostupňový správny orgán, keďže ich nešpecifikoval. Žalobca taktiež uviedol, že do administratívneho spisu doložil všetky doklady, pričom práve z týchto vyplýva, že B. X., ktorá pozemky získala dedením zo dňa 31.5.1896, bola matkou B. D., K. X., X. X.X.XXXX, čo pred prvostupňovým správnym orgánom nebolo sporné, preto konštatovanie žalovaného vo výroku II považuje za nezákonné. Žalobca má za to, že správnym procesným postupom žalovaného by bolo, ak by rozhodnutie bolo zrušené a prvostupňový správny orgán by bol zaviazaný na vysporiadanie sa s vadami výroku prvostupňového správneho rozhodnutia. Čo sa týka štátneho občianstva pôvodných vlastníkov žalobca zotrval na svojom názore, že v zmysle ustanovenia § 2 ods. 1 ústavného dekrétu č. 33/1945 Sb. tým, že títo preukázali vernosť k Československej republike, zostalo im československé štátne občianstvo zachované. Taktiež mal za to, že nemožno zisťovať štátne občianstvo ani trvalý pobyt u pôvodných vlastníkov, nakoľko takéto podmienky z reštitučného zákona nevyplývajú. K rozhodnému obdobiu žaloba uviedol, že v ustanovení § 2 ods. 1 reštitučného zákona je riešená problematika rozhodného obdobia, avšak zo znenia § 3 ods. 2 druhá veta vyplýva, že je tu daný okruh oprávnených osôb, ktorým bolo odňaté vlastnícke právo k pozemkom, okrem iného aj s odkazom na nariadenie č. 104/1945 Zb. Žalobca mal za to, že jednotlivé hmotnoprávne nároky žalobcu sú žalovaným posudzované odlišne bez toho, aby sa žalovaný vyrovnal so skoršími rozhodnutiami i súdnymi rozhodnutiami, o ktorých už bolo rozhodnuté na základe iného právneho posúdenia, keď došlo k prinavráteniu majetku v rámci reštitučného zákona oprávneným osobám.

29. Žalovaný vo vyjadrení zo dňa 17. júna 2019 uviedol, že v zmysle § 59 ods. 1 správneho poriadku je odvolací orgán oprávnený preskúmať napadnuté rozhodnutia, doplniť doterajšie konania a prípadné zistené vady odstrániť. Podľa ods. 2 tohto ustanovenia je oprávnený napadnuté rozhodnutie zmeniť. Zrušenie napadnutého rozhodnutia je upravené v ods. 3 predmetného ustanovenia s tým, že odvolací orgán vec zruší a vráti na ďalšie konanie ak je to vhodnejšie z dôvodov rýchlosti a hospodárnosti. Odvolacieho konanie podľa správneho poriadku je postavené na apelačnom princípe, ktorý umožňuje orgánu, ktorý rozhoduje o odvolaní, aby sám napravil prvostupňové rozhodnutie a vo veci samej rozhodol sám, pritom sa môže odchýliť od skutkového stavu zisteného prvostupňovým orgánom. Dôsledkom tohto postupu je, že situácia účastníkov konania môže byť rozhodnutím odvolacieho orgánu aj zhoršená v neprospech odvolateľa. V danom prípade žalovaný ako odvolací orgán zmenil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu a to z dôvodu, že by nebolo vhodnejšie ani z dôvodov rýchlosti ani z dôvodov hospodárnosti zrušovať rozhodnutie a vracat ho prvostupňovému správne mu orgánu. V preskúmanom rozhodnutí žalovaný nemenil ani rozsah ani predmet reštitučného konania, nedoplňal dokazovanie, avšak v súlade s § 59 ods. 2 správneho poriadku odstránil zistené nedostatky prvostupňového správneho konania tým, že vo veci sám rozhodol. Čo sa týka zachovania štátneho občianstva pôvodných vlastníkov žalovaný uviedol, že československé štátne občianstvo osobám s nemeckou národnosťou po prijatí dekrétu prezidenta č.33/1945 Zb. nebolo automatické, ale bolo podmienené podaním žiadosti žiadateľa o zachovanie štátneho občianstva. V súvislosti s uvedeným žalovaný poukázal na nález Ústavného súdu III. ÚS 346/2009, v ktorom Ústavný súd uviedol, že „Z naznačenej právnej konštrukcie vyplýva, že u osôb nemeckej alebo maďarskej národnosti patriacich do prvej skupiny sa štátne občianstvo v prípade podania žiadosti podľa § 2 ods. 2 dekrétu prezidenta

prezumovalo až do prípadného deklaratórneho rozhodnutia príslušného orgánu (§2 ods. 2 druhá veta dekrétu prezidenta), ktorý by konštatoval, že štátne občianstvo nebolo zachované.“ Žalovaný v ďalšom obsahu svojho vyjadrenia poukázal na jednotlivé právne predpisy, ktoré upravovali vrátenie československého štátneho občianstva. Nakoľko však v konaní nebolo preukázané navrátenie štátneho občianstva pôvodným vlastníkom, neboli splnené podmienky podľa § 3 ods. 2 reštitučného zákona. Čo sa týka námietky žalobcu, že zo zákona nevyplýva povinnosť preukázať občianstvo a trvalý pobyt, žalovaný uviedol, že nakoľko nárok žalobcu je od nároku pôvodných vlastníkov len odvodený, preukázanie dátumu úmrtia jednotlivých pôvodných vlastníkov a okruhu ich dedičov, rovnako ako zistenie, či v čase smrti boli občanmi Československej republiky a mali tu trvalý pobyt je rozhodujúce pre posúdenie, či žalobcu možno považovať za oprávnenú osobu podľa § 2 ods. 2 reštitučného zákona. Čo sa týka rozhodnej doby, žalovaný zotrval na svojich skorších vyjadreniach a na záveroch vyplývajúcich z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Sžr/2/2017, v ktorom sa Najvyšší súd vysporiadal s predchádzajúcimi rozhodnutiami a vysvetlil, z akých dôvodov sa od skoršej judikatúry odklonil.

III.

Rozhodnutie správneho súdu

30. Krajský súd v Prešove (ďalej aj „správny súd“) rozsudkom č. k. 2S/18/2019 - 61 zo dňa 27. februára 2020 rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu, ako aj rozhodnutie žalovaného zrušil a vec im vrátil na ďalšie konanie. O trovách konania rozhodol tak, že žalobcovi priznal právo na úplnú náhradu trov konania voči žalovanému.

31. Správny súd skonštatoval, že nárokom, doručeným dňa 14. decembra 2004, požiadal žalobca o navrátenie vlastníctva k nehnuteľnostiam v k.ú. R. L., k.ú. J. a k.ú. L., ktoré boli konfiškované jeho starým K. E. D. C. B. D., K.. X.. Súčasťou boli aj konfiškačné rozhodnutia Konfiškačnej komisie v Kežmarku č. R..Y..-XX/XX-A.. zo dňa 28. februára 1947 na katastrálne územie R.Á. Y., Konfiškačnej komisie v Kežmarku č. L..-XX/XX-A.. zo dňa 7. februára 1947 na katastrálne územie L., Konfiškačnej komisie v Kežmarku č. R..L..-XXX/XX-A.. zo dňa 16. januára 1947 na katastrálne územie R. L., ktorými došlo k odňatiu pôdohospodárskeho majetku pôvodných vlastníkov, osôb nemeckej národnosti, podľa § 2 nar. č. 104/45 Zb. n. SNR.

32. Zákon č. 503/2003 Z.z. upravuje navrátenie vlastníctva k pozemkom, ktoré nebolo vydané podľa osobitného predpisu. Aj cieľom tohto zákona je spolu s ostatnými reštitučnými zákonmi zabezpečiť tzv. reštitučné procesy zmiernenia niektorých majetkových krívd, ku ktorým došlo v zákone presne ustanovenom období vo vzťahu k presne vymedzenému okruhu osôb a na základe v zákone taxatívne ustanovených prípadov straty majetku. Podľa § 2 ods. 1 tohto zákona právo na navrátenie vlastníctva k pozemku podľa tohto zákona môže uplatniť oprávnená osoba, ktorá je občanom Slovenskej republiky s trvalým pobytom na jej území a ktorej pozemok prešiel na štát alebo na inú právnickú osobu v období od 25. februára 1948 do 1. januára 1990 (ďalej len „rozhodujúce obdobie“) spôsobom uvedeným v ustanovení § 3.

33. Podľa § 2 ods. 2 reštitučného zákona, ak osoba, ktorej vlastníctvo k pozemku prešlo v rozhodujúcom období do vlastníctva štátu alebo inej právnickej osoby v prípadoch uvedených v ustanovení § 3, zomrela pred uplynutím lehoty uvedenej v ustanovení § 5 alebo ak bola pred uplynutím tejto lehoty vyhlásená za mŕtvu, sú oprávnenými osobami štátni občania Slovenskej republiky, fyzické osoby v tam stanovenom poradí.

34. Podľa § 3 ods. 2 reštitučného zákona obdobne sa postupuje aj v prípadoch, keď fyzickej osobe vznikol nárok⁸⁾ na vyňatie pozemkov z konfiškácie podľa osobitných predpisov.⁹⁾ Za osoby, ktorým vznikol nárok na vyňatie pozemkov z konfiškácie podľa osobitných predpisov, treba považovať aj občanov Slovenskej republiky, ktorí majú trvalý pobyt na jej území a ktorým bolo odňaté vlastnícke právo¹⁰⁾ k pozemkom a neboli odsúdení podľa osobitných predpisov.¹¹⁾ Ak tieto pozemky boli už pred rozhodujúcim obdobím pridelené v rámci predpisov o pozemkových reformách, rieši sa nárok týchto oprávnených osôb podľa § 7, ak došlo k odňatiu prídelu postupom uvedeným v odseku 1.

Poznámky pod čiarou k reštitučnému zákonu:

8) § 37 a nasl. zákona Slovenskej národnej rady č. 330/1991 Zb.

9) Napríklad nariadenie Zboru povereníkov č. 26/1948 Zb. SNR, ktorým sa upravuje vyňatie pôdohospodárskeho majetku osôb maďarskej národnosti z konfiškácie.

10) Nariadenie Slovenskej národnej rady č. 104/1945 Zb. SNR o konfiškovaní a urýchlennom rozdelení pôdohospodárskeho majetku Nemcov, Maďarov, ako aj zradcov a nepriateľov slovenského národa v znení neskorších predpisov.

Dekrét prezidenta republiky č. 108/1945 Zb. o konfiškácii nepriateľského majetku a Fondoch národnej obnovy v znení neskorších predpisov.

11) Nariadenie Slovenskej národnej rady č. 33/1945 Zb. SNR o potrestaní fašistických zločincov, okupantov, zradcov a kolaborantov a o zriadení ľudového súdnictva v znení neskorších predpisov.

35. Predpokladom navrátenia vlastníctva k pozemkom alebo priznania náhrady za nehnuteľnosti, ktoré nie je možné vydať podľa reštitučného zákona bolo, aby si oprávnená osoba uplatnila reštitučný nárok na pozemkovom úrade v zmysle § 5 ods. 1 uvedeného zákona (do 31.12.2004) a súčasne preukázala splnenie zákonných podmienok oprávnenej osoby ustanovených v § 2 ods. 1, 2 tohto zákona, ako aj to, že žiadané nehnuteľnosti prešli v zákonnej dobe (od 25.02.1948 do 01.01.1990) na štát alebo inú právnickú osobu v dôsledku skutočností taxatívne ustanovených v § 3 ods. 1, 2, 3 reštitučného zákona a žiadané pozemky ku dňu odňatia mali charakter pôdy podľa § 1 ods. 1 tohto zákona, ako aj, že žiadané nehnuteľnosti neboli vydané podľa zákona o pôde (zákon č. 229/1991 Zb.).

36. Čo sa týka námietky žalobcu, že žalovaný skúmal občianstvo pôvodných vlastníkov ako aj ich trvalý pobyt, napriek tomu, že zákon uvedené stanovuje iba v prípade, ak si reštitučný nárok uplatní pôvodný vlastník a v prípade, ak si tento nárok uplatní iná osoba podľa § 2 ods. 2, je jedinou podmienkou skúmanie štátneho občianstva iba osoby, ktorá si nárok uplatnila, správny súd uviedol, že účelom reštitučného zákona je prinavrátenie vlastníctva, resp. poskytnutie náhrady oprávneným osobám, ktorých vlastníctvo k ich pozemkom prešlo na štát alebo inú právnickú osobu v rozhodnom období niektorým zo spôsobov vymenovaných v § 3 ods. 1 alebo 2 tohto zákona. Jedná sa teda o zákon, ktorý svojou podstatou napráva krivdy, ktoré boli spôsobené totalitným režimom, postupmi vtedajších štátnych orgánov, ktoré neboli v súlade s princípmi demokracie, právneho štátu a ochrany základných práv a slobôd. Krivdy boli spôsobené stratou vlastníckeho práva, a preto cieľom a účelom reštitučných zákonov je prinavrátiť vlastníctvo, t. j. je premietnutím princípu ústavnej ochrany vlastníctva zaručenej čl. 20 Ústavy SR. Reštitučný zákon však neznamená automatické obnovenie vlastníckych práv, ale zvolený bol princíp vrátenia majetku po splnení určitých zákonom stanovených podmienok. Jedná sa o objektívne podmienky - strata vlastníckeho práva v rozhodujúcom období, strata vlastníckeho práva niektorým zo zákonom stanovených dôvodov, uplatnenie nároku v zákonom stanovenej prekluzívnej lehote, ako aj subjektívne podmienky, medzi ktoré patrí splnenie podmienky štátneho občianstva Slovenskej republiky a trvalého pobytu na území Slovenskej republiky pôvodných vlastníkov a taktiež štátneho občianstva Slovenskej republiky oprávnenej osoby podľa § 2 ods. 2 reštitučného zákona. Splnenie týchto podmienok má konštitutívny význam, to znamená, že bez ich splnenia právny nárok na reštitúciu nevznikne.

37. Konštatovanie žalobcu, že v prípade, ak si nárok uplatňuje oprávnená osoba v zmysle § 2 ods. 2 reštitučného zákona, sa uvedené skutočnosti týkajúce sa pôvodných vlastníkov nezisťujú a žalobca nie je povinný ich preukázať, nie sú v súlade so systematickým výkladom uvedeného zákona. Nie je možné tvrdiť, že kým u pôvodných vlastníkov zákon ako podmienky na priznanie ich reštitučného nároku ukladá podmienku slovenského štátneho občianstva a trvalého pobytu na území Slovenskej republiky, pri osobách uvedených v odseku 2 predmetného ustanovenia, ktoré svoje právo odvodzujú od pôvodných vlastníkov, postačuje iba preukázanie štátneho občianstva uvedeného žiadateľa, bez toho, aby pôvodní vlastníci spĺňali podmienky uvedené v odseku 1 predmetného ustanovenia. Z uvedeného vyplýva, že systematickým výkladom predmetného znenia § 2 je nevyhnutné dospieť k záveru, že žiadatelia o vydanie nehnuteľností podľa § 2 ods. 2 reštitučného zákona musia na priznanie nároku preukázať splnenie podmienok stanovených v odseku 2, avšak zároveň musia byť splnené

podmienky u ich právnych predchodcov, teda u pôvodných vlastníkov, ktoré stanovuje odsek 1 predmetného zákona.

38. Uvedené závery vyplývajú aj z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 9Sžr/132/2013 z 24.6.2015, v ktorom Najvyšší súd konštatoval: „Pre prípad, že pôvodný vlastník, ktorý sám splňal (a to nielen v okamihu straty vlastníctva, ale i v dobe svojho úmrtia alebo prehlásenia za mŕtveho) všetky zákonom vymedzené znaky, zomrel alebo bol vyhlásený za mŕtveho pred uplynutím lehoty stanovenej zákonom v § 13 zákona o pôde na uplatnenie reštitučných nárokov, ustanovuje § 4 ods. 2 tohto zákona, že oprávnenými osobami sú ďalšie fyzické osoby, pokiaľ i ony sú štátnymi občanmi Slovenskej republiky. Tieto tzv. ďalšie oprávnené osoby zákon rozdelil do piatich skupín (písm. a/ až e/) a súčasne stanovil ich záväzné poradie pre prípadnú postupnosť tak, že postupne sa stávajú ďalšími oprávnenými osobami. Preukázanie dátumu úmrtia jednotlivých pôvodných vlastníkov a okruhu ich dedičov, rovnako ako zistenie, či v čase smrti boli občanmi ČSFR (resp. či aspoň v zmysle § 2 ods. 2 dekrétu prezidenta republiky č.33/1945 Sb. požiadali o zistenie, že československé štátne občianstvo im zostáva zachované) a mali tu trvalý pobyt, je rozhodujúce pre posúdenie, či žiadateľ a možno považovať za oprávnenú osobu podľa § 4 ods.2 zákona o pôde .”

39. Správny súd v súvislosti s prejednávanou vecou poukázal aj na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL. ÚS 127/07 z 29. októbra 2008, v ktorom sa Ústavný súd zaoberal namietanou nesúladosťou čl. I § 2 ods. 1 zákona č. 503/2003 Z. z. s čl. 1 a čl. 12 v spojení s čl. 20 Ústavy SR, a to na návrh Krajského súdu v Bratislave z dôvodu ustanovenej podmienky štátneho občianstva SR v napadnutom ustanovení zákona č. 503/2003 Z. z.. Ústavný súd SR nevyhovел návrhu Krajského súdu v Bratislave a konštatoval, že rešpektujúc limity dané ústavou, špecifiká reštitučného zákonodarstva, ako aj doterajšiu judikatúru ústavného súdu, čl. I § 2 ods. 1 zákona č. 503/2003 Z. z., v ktorom je ustanovená podmienka štátneho občianstva Slovenskej republiky pre navrátenie pozemkov, nevykazuje znaky namietaného nesúladu s Ústavou SR. Z odôvodnenia predmetného nálezu vyplýva: "Európska komisia pre ľudské práva v Štrasburgu (ďalej len „Komisia“) v súvislosti s reštitúciami vyslovila, že podľa dohovoru neexistuje právo na reštitúciu vlastníctva, a pretože diskriminácia podľa čl. 14 dohovoru je možná len v súvislosti s porušením niektorého hmotného práva zaručeného dohovorom, nemožno odvodiť v prípade podmienky ani štátneho občianstva, ani trvalého pobytu podľa reštitučných predpisov porušenia zákazu diskriminácie. Ak teda neexistuje podľa dohovoru právo na reštitúciu vlastníctva, sú podľa Komisie reštitúcie v rukách každého štátu ako suveréna (č. 23131/93 Brežňi v. Slovensko, č. 28390/95 Petzoldová v. Česká republika, č. 23899/93 Nohejl v. Česká republika, č. 23069/93 Jonas v. Česká republika). Ústavný súd Českej republiky pri svojej rozhodovacej činnosti v súvislosti s reštitučným zákonodarstvom konštatoval, že čl. 11 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ktorý platí aj v Slovenskej republike a obsahovo je identický s čl. 20 ods. 2 ústavy, je špeciálnym ustanovením k ústavnému princípu rovnosti všetkých subjektov týkajúcich sa nadobúdania a ochrany vlastníckeho práva. Je to práve čl. 11 ods. 2 listiny, ktorý vytvára pre zákonodarcu priestor pre obmedzenie okruhu oprávnených osôb v reštitučnom zákonodarstve ustanovením podmienky štátneho občianstva (PL. ÚS 24/98). Zásadné stanovisko zaujal Ústavný súd Českej republiky k podmienke štátneho občianstva ako predpokladu pre vydanie majetku v rámci reštitúcie už vo svojom náleze sp. zn. PL. ÚS 33/96 zo 4. júla 1997. V súvislosti s navrátením vlastníctva treba v tejto súvislosti za právne relevantné ustanovenie považovať druhú vetu čl. 20 ods. 2 ústavy, ktorá vytvára priestor na to, aby zákon ustanovil limity osobného rozsahu potenciálnych reštituentov z dôvodu, že toto ustanovenie deklaruje, aby určité veci boli iba vo vlastníctve občanov alebo právnických osôb so sídlom v Slovenskej republike. Kým čl. 4 ústavy explicitne vymedzuje veci, ktoré sú priamo z ústavy vo vlastníctve Slovenskej republiky, čl. 20 ods. 2 prvá veta ústavy ustanovuje zákonné limity vecného rozsahu majetku, ktorý môže byť len vo vlastníctve štátu a čl. 20 ods. 2 druhá veta ústavy vytvára priestor pre zákonodarcu ustanoviť osobný a vecný rozsah pri právnej úprave vlastníctva, resp. majetkových otázok, napríklad tak, že zúži osobný rozsah vlastníkov len na občanov Slovenskej republiky a právnické osoby so sídlom v Slovenskej republike ako vlastníkov určitých vecí."

40. Na základe vyššie uvedených skutočností správny súd konštatoval, že správny orgán je oprávnený a zároveň povinný skúmať splnenie podmienok stanovených reštitučným zákonom, pričom práve v

prípade oprávnených osôb zákon jednoznačne stanovuje ako podmienky slovenské štátne občianstvo a trvalý pobyt na území Slovenskej republiky u pôvodných vlastníkov a v prípade, ak tieto osoby umreli, tak u osôb vymedzených v odseku 2 § 2 reštitučného zákona je stanovená podmienka štátneho občianstva žiadateľa reštitučného nároku, pričom ako súd vyššie konštatoval, keďže pri osobách stanovených v § 2 ods. 2 reštitučného zákona sa jedná o odvodený nárok od nároku pôvodných vlastníkov, je nevyhnutné, aby aj pôvodným vlastníkom tento nárok vznikol, teda aby tieto osoby spĺňali podmienky vymedzené v odseku 1 predmetného ustanovenia. Vzhľadom na uvedené správny súd sa stotožnil s postupom žalovaného, ktorý v reštitučnom konaní skúmal štátne občianstvo a trvalý pobyt pôvodných vlastníkov, a tento postup považuje za postup v súlade so zákonom.

41. Čo sa však týka žalobcom namietaného porušenia procesného postupu pred správnym orgánom, keď tento rozhodol o splnení podmienok podľa reštitučného zákona pri vydaní nehnuteľností v k.ú. L., J. a R. L., pričom správne orgány nerozhodli aj o k.ú. R. Y., napriek tomu, že žalobca predložil doklady týkajúce sa uvedeného katastrálneho územia vrátane rozhodnutia o konfiškácii zo dňa 28.2.1947, správny súd považuje postup správnych orgán za postup v rozpore so zákonom. Konanie o reštitučnom nároku sa riadi ustanoveniami správneho poriadku a teda v zmysle § 19 ods. 2, druhá veta, v spojení s § 19 ods. 3, z podania musí byť zrejmé, kto ho podáva, akej veci sa týka a čo sa ním navrhuje a v prípade, ak podanie nemá predpísané náležitosti, správny orgán pomôže účastníkovi konania nedostatky odstrániť, prípadne ho vyzve, aby ich v určenej lehote odstránil. Z administratívneho spisu je zrejmé, že žalobca v podaní, ktorým si uplatnil reštitučný nárok, označil za pozemky, na ktoré si tento nárok uplatnil, pozemky v k.ú. J., L. C. R. L., pričom ako prílohy k predmetnému návrhu doložil rozhodnutia konfiškačnej komisie na katastrálne územia J., L. C. R. Y.. Z podaného návrhu nie je zrejmé, voči ktorým pozemkom si žalobca uvedený nárok uplatnil, nakoľko uvedené podanie vzhľadom na priložené dokumenty je zmätočné, mal správny orgán vyzvať žalobcu na odstránenie vád a špecifikovanie petitu vzhľadom k dokladom priloženým k návrhu. Vzhľadom k tomu, že správny orgán takto nepostupoval, jeho procesný postup mal za následok nejasnosť v predmete konania, čo spôsobuje zmätočnosť celého konania a následne aj zmätočnosť vo vzťahu k samotnému napadnutému rozhodnutiu. Poukazujúc na uvedené správny súd mal za naplnený žalobný dôvod a to existenciu podstatného porušenia ustanovení o konaní pred orgánom verejnej správy, ktoré mohlo mať za následok vydanie nezákonného rozhodnutia vo veci samej.

42. Čo sa však týka námietky, že odvolací správny orgán nemá oprávnenie zmeniť rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu, v uvedenom sa správny súd v plnom rozsahu stotožnil s vyjadrením žalovaného a poukázal na apelačný princíp upravený v ustanovení § 59 správneho poriadku, v zmysle ktorého odvolací správny orgán je oprávnený doplniť dokazovanie, odstrániť zistené vady a zmeniť rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu. Správny súd považoval námietku žalobcu, čo sa týka straty možnosti brániť sa voči rozhodnutiu odvolacieho správneho orgánu riadnym opravným prostriedkom za nedôvodnú.

43. Správny súd sa však stotožnil s námietkou žalobcu spočívajúcou v rozšírení rozhodného obdobia v reštitučnom zákone aj na obdobie pred 25.2.1945. Zo znenia § 3 ods. 2 reštitučného zákona je zrejmé, že uvedené ustanovenie rozširuje poznámkou pod čiarou č. 9 a 10 reštitučný nárok aj na pozemky, ktoré boli odňaté ich pôvodným vlastníkom aj pred rozhodným obdobím a to za splnenia podmienok definovaných v uvedenom ustanovení.

44. Správny súd poukázal na to, že zákon č. 503/2003 Z. z. v otázke navrátenia vlastníckeho práva k pozemkom, ktoré tvoria poľnohospodársky pôdny fond a lesný pôdny fond, je vlastne pokračovaním zákona č. 229/1991 Zb., pričom umožnil oprávneným osobám, ktoré neuplatnili svoj nárok v lehote podľa zákona č. 229/1991 Zb., aby tento nárok mohli uplatniť v novej jednoročnej lehote. Otázku rozhodného obdobia, oprávnených osôb a podmienky navrátenia vlastníctva upravujú oba tieto právne predpisy obdobne. Správny súd k poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 9Sžr/132/2013 z 24.6.2015, ktoré je zverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a súdov SR 4/2017 pod č. 32, pričom z právnej vety uvedeného rozhodnutia vyplýva: „I. Z ustanovenia § 6 ods. 2 zákona č. 229/1991 Zb. o úprave vlastníckych vzťahov k pôde a inému poľnohospodárskemu majetku v znení neskorších predpisov vyplýva záver, že nemožno poznámky pod čiarou č. 9 a č. 9a

interpretovať inak, než ako príkladné odkazy na osobitné predpisy prichádzajúce do úvahy, a preto uvedené ustanovenie je žiaduce chápať ako ďalší reštitučný titul špecificky orientovaný do oblasti novej zákonnej reštitúcie konfiškovaného poľnohospodárskeho majetku priamo v režime zákona č. 229/1991 Zb. o úprave vlastníckych vzťahov k pôde a inému poľnohospodárskemu majetku v znení neskorších predpisov. Neobstojí preto ani zásadná námietka, že predmetná konfiškácia majetkov spadá v danom prípade pred tzv. rozhodné obdobie.

II. Je potrebné rešpektovať, že § 6 ods. 2 zákona č. 229/1991 Zb. o úprave vlastníckych vzťahov k pôde a inému poľnohospodárskemu majetku v znení neskorších predpisov obsahuje výslovné pravidlo ako postupovať pri strate konfiškovaného majetku, a preto je potrebné akceptovať ten záver, že § 6 ods. 2 zákona č. 229/1991 Zb. o úprave vlastníckych vzťahov k pôde a inému poľnohospodárskemu majetku v znení neskorších predpisov predstavuje prelom do inak striktne vymedzeného rozhodného obdobia pre prípady uvedené v § 6 ods. 1 uvedeného zákona. Opačný výklad by bol v príkrom rozpore s ústavne konformným výkladom na tak citlivú problematiku akou je nesporne problematika reštitučných konaní, ako i v rozpore s právom na spravodlivý proces v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd."

45. Uvedený právny názor bol uverejnený v Zbierke stanovísk z dôvodu potreby zjednotenia odlišnej rozhodovacej praxe na Najvyššom súde SR a za účelom jej zjednotenia. Na základe uvedeného nemožno vychádzať z rozhodnutia, na ktoré poukazuje žalovaný sp. zn. 10 Sžr/3/2012 z 25.1.2013, v ktorom Najvyšší súd SR zaujal názor, že rozhodné obdobie, v ktorom došlo ku konfiškácii majetku je striktne dané ako obdobie od 25.02.1948 do 01.01.1990. Právny názor o rozšírení reštitučných nárokov aj na pozemky odňaté na základe nariadenia č. 104/1945 Zb. o konfiškovaní a urýchlenom rozdelení pôdohospodárskeho majetku Nemcov, Maďarov, ako aj zradcov a nepriateľov slovenského národa v znení neskorších predpisov bol uverejnený aj v ďalších rozhodnutiach prijatých v neskorších súdnych rozhodnutiach, ako napríklad v rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Sžr/138/2016 zo dňa 26.2.2019.

46. Správny súd uzavrel, že výrok napadnutého rozhodnutia je nesprávny nakoľko (i) žalovaný ani prvostupňový správny orgán nevyzvali žalobcu na odstránenie nezrovnalostí a špecifikovanie petitu reštitučného návrhu, ale vo veci rozhodli bez toho, aby nezrovnalosť ohľadom obsahu návrhu odstránili, čím porušili ustanovenia o konaní pred orgánom verejnej správy, ktoré mohlo mať za následok vydanie nezákonného rozhodnutia. (ii) bolo prijaté nesprávne právne posúdenie veci, čo sa týka rozšírenia obdobia reštitučných nárokov aj na obdobie pred 25.2.1945, ak bolo o konfiškácii rozhodnuté na základe nariadenia č. 104/1945 Zb. Správny súd preto zrušil rozhodnutie žalovaného podľa § 191 ods. 1 písm. c) a g) Správneho súdneho poriadku a vrátil vec žalovanému na ďalšie konanie a nové rozhodnutie s tým, že v ďalšom konaní bude žalovaný viazaný v súlade s ustanovením § 191 ods. 6 Správneho súdneho poriadku právnym názorom správneho súdu.

IV.

Argumentácia účastníkov v kasačnom konaní

47. Proti rozsudku správneho súdu podal žalovaný (sťažovateľ) včas kasačnú sťažnosť a žiadal zrušenie rozsudku správneho súdu a vrátenia veci na ďalšie konanie, resp. zmeny napadnutého rozsudku tak, že rozhodnutie žalovaného potvrdzuje. Uviedol, že správny súd nesprávne právne posúdil vec (§ 440 ods. 1 písm. g) SSP) a že sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (§ 440 ods. 1 písm. h) SSP).

48. Pokiaľ ide o nesprávne právne posúdenie, sťažovateľ namietal:

- Rozporuplnosť výroku rozsudku správneho súdu s jeho odôvodnením, keď tento súd vo výroku zrušil rozhodnutie prvostupňového orgánu aj žalovaného, ale v odôvodnení uviedol, že vec vracia na ďalšie konanie žalovanému a tento bude v ďalšom konaní viazaný právnym názorom súdu;
- Nesúhlas so záverom, že mal odstrániť nejasnosti ohľadom uplatneného nároku vo vzťahu k pozemkom v k.ú. R. Y.. Žalobca bol listami zo dňa 30. mája 2017, 8. júna 2017 a 21. novembra 2017

vyzývaný na odstránenie vád nároku, k ich odstráneniu ani k preukázaniu skutočností podľa § 3 reštitučného zákona však nedošlo.

- Skutočnosť, že konanie o reštitučnom návrhu je návrhovým konaním, neuplatnením práva v lehote toto právo zaniklo. Sťažovateľ spochybňuje záver súdu, že žalobca k podaniu doložil aj rozhodnutie konfiškačnej komisie týkajúce sa majetku v k.ú. R. Y. - z prezenčnej pečiatky vyplýva, že podanie malo 8 príloh. Ak by boli priložené všetky listiny uvedené v zozname príloh, bol by uvedený ich počet minimálne 25. Súd nezodôvodnil, na základe čoho mal preukázané, že toto rozhodnutie konfiškačnej komisie bolo priložené k návrhu a že k jeho doloženiu nedošlo zo strany iných subjektov, ktoré boli vyzývané na súčinnosť.

- V reštitučnom konaní bolo rozhodujúcou skutočnosťou nepreukázanie štátneho občianstva a trvalého pobytu pôvodných vlastníkov, s čím sa správny súd stotožnil. Napriek tomu zrušil rozhodnutie žalovaného z dôvodu, že sa nestotožnil s posúdením rozhodnej doby, pričom už samotné nesplnenie podmienky štátneho občianstva a trvalého pobytu pôvodných vlastníkov odôvodňuje záver správnych orgánov o nesplnení podmienok na navrátenie vlastníctva bez ohľadu na plynutie rozhodnej doby.

- Pokiaľ ide o rozhodnú dobu, sťažovateľ vychádzal z toho času aktuálneho smerovania judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, a to rozsudku 4Sžr/2/2017 zo dňa 6. februára 2018. Rozhodnutie žalovaného bolo vydané 10. decembra 2018, pričom správny súd zrušil rozhodnutie žalovaného s odkazom na názor Najvyššieho súdu prezentovaný v rozsudku 2Sžr/138/2016 z 26. februára 2019, ktorý v tom čase ešte neexistoval a žalovaný z neho nemohol vychádzať.

49. Pokiaľ ide o odklon od ustálenej rozhodovacej praxe, sťažovateľ opätovne poukázal na to, že svoj názor o plynutí rozhodnej doby oprel o rozsudok NS SR sp. zn.: 4Sžr/2/2017 zo dňa 6. februára 2018. Konajúci súd sa s týmto rozhodnutím nestotožnil a svoj názor, ktorý bol dôvodom zrušenia rozhodnutia žalovaného, oprel o názor Najvyššieho súdu, prezentovaný v rozsudku 2Sžr/138/2016 z 26. februára 2019, ktorý bol vydaný až po rozhodnutí žalovaného. V rozsudku správneho súdu absentuje dôkladné a presvedčivé zdôvodnenie odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu.

50. Podaním zo dňa 16. septembra 2020 sa ku kasačnej sťažnosti vyjadril žalobca. Rozsudok správneho súdu považoval za riadne a presvedčivo odôvodnený a súhlasil s jeho závermi, pokiaľ ide o posúdenie rozhodovania o majetku v k.ú. Slovenská Ves a posúdenie rozhodnej doby. Pokiaľ ide o posúdenie štátneho občianstva a trvalého pobytu pôvodných vlastníkov, zotrval na svojich predchádzajúcich vyjadreniach. Zároveň požiadal o náhradu trov konania.

V.

Posúdenie kasačného súdu

51. Dňa 1. januára 2021 nadobudla účinnosť novela Ústavy Slovenskej republiky, ústavný zákon č. 422/2020 Z. z. ktorým sa mení a dopĺňa Ústava Slovenskej republiky č. 460/1992 Zb. v znení neskorších predpisov, ktorou bol zriadený Najvyšší správny súd Slovenskej republiky (čl. 143 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky). K 1. augustu 2021 prevzal Najvyšší správny súd Slovenskej republiky kasačnú agendu správneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v správnom súdnictve, vrátane prerokúvanej veci (čl. 154g ods. 4, 5 a 6 Ústavy v spojení s § 101e ods. 1 a 2 a § 8a ods. 1 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov). V súlade s rozvrhom práce Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky na rok 2021 bola prerokúvaná vec pridelená náhodným výberom na rozhodnutie senátu 3 S a bola v kasačnom konaní vedená pod pôvodnou spisovou značkou.

52. Kasačný súd dodáva, že pri posúdení veci vychádzal aj z rozhodovacej činnosti Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Keďže odo dňa 1. augusta 2021 došlo k prechodu kompetencií zo správneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na Najvyšší správny súd Slovenskej republiky, vychádzajúc z účelu zabezpečenia kontinuity rozhodovacej činnosti, z právnej istoty a ochrany legitímnych očakávaní založených aj na ustálenej rozhodovacej činnosti najvyšších súdnych autorít (§ 5 ods. 1 SSP v spojení s čl. 2 ods. 1 až 3 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení

neskorších predpisov) sa kasačný súd naďalej považuje za viazaný doterajšou rozhodovacou činnosťou správneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky.

53. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky ako súd kasačný (§ 438 ods. 2 SSP) po tom, čo zistil, že kasačná sťažnosť bola podaná riadne a včas (§ 443 SSP a § 444 SSP), oprávnenou osobou (§ 442 SSP), smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustná (§ 439 SSP), má predpísané náležitosti (§ 445 ods. 1 SSP a § 57 SSP), preskúmal napadnutý rozsudok z dôvodov a v rozsahu uvedenom v podanej kasačnej sťažnosti (§ 440 SSP, § 441 SSP a § 453 SSP) a dospel k záveru, že kasačná sťažnosť je dôvodná.

54. V správnom konaní, ako aj v konaní pred správnym súdom, bola rozhodujúca otázka posúdenia splnenia podmienok podľa reštitučného zákona, teda že:

a. oprávnená osoba si uplatnila reštitučný nárok na pozemkovom úrade v zmysle § 5 ods. 1 uvedeného zákona (do 31.12.2004) a súčasne

b. preukázala splnenie zákonných podmienok ustanovených v § 2 ods. 1, 2 tohto zákona (štátne občianstvo, trvalý pobyt), ako aj to, že žiadané nehnuteľnosti prešli v zákonnej dobe (od 25.02.1948 do 01.01.1990) na štát alebo inú právnickú osobu v dôsledku skutočností taxatívne ustanovených v § 3 ods. 1, 2, 3 reštitučného zákona a žiadané pozemky ku dňu odňatia mali charakter pôdy podľa § 1 ods. 1 tohto zákona, ako aj, že žiadané nehnuteľnosti neboli vydané podľa zákona o pôde (zákon č. 229/1991 Zb.).

55. Nie je sporné, že uvedené podmienky musia byť splnené kumulatívne.

56. Pre rozhodovanie v prejednávanej veci bolo rozhodujúce posudzovanie potreby preukázania štátneho občianstva pôvodných vlastníkov E. D. C. B. D., K.. X., po ktorých si žalobca uplatnil nárok. Kasačný súd sa s posúdením správneho súdu v plnom rozsahu stotožňuje a považuje ho za korešpondujúce s doterajšou rozhodovacou praxou Najvyššieho súdu SR. Poukazuje v tejto súvislosti na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 9Sžr/132/2013 z 24. júna 2015, ktoré je zverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a súdov SR 4/2017 pod č. 32, kde je rovnako uvedené, že cit.: „Podmienky štátneho občianstva ČSFR a trvalého pobytu na jej území (rovnako ako podmienku, že neboli odsúdené podľa osobitných predpisov) musia spĺňať osoby, ktorým sa skonfiskoval pôvodný majetok, čo v danom prípade znamená, že tieto podmienky museli spĺňať právni predchodcovia žiadateľa, aby ich bolo možné považovať za oprávnené osoby. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že pôvodní vlastníci, keďže boli nemeckej národnosti, dňom 10. augusta 1945 stratili československé štátne občianstvo podľa § 1 ústavného dekrétu prezidenta republiky č. 33/1945 Sb. o úprave československého štátneho občianstva osôb národnosti nemeckej a maďarskej.“

57. Rovnako bola táto otázka posúdená aj v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR sp. zn.: 2 Sžo 153/2009 z 24. februára 2010.

58. Zo spisového materiálu vyplýva (a tieto skutočnosti neboli ani sporné), že pôvodní vlastníci ako osoby nemeckej národnosti stratili československé štátne občianstvo podľa ústavného dekrétu prezidenta republiky č. 33/1945 Sb. o úprave československého štátneho občianstva osôb národnosti nemeckej a maďarskej dôsledku a o jeho znovunadobudnutie nepožiadali.

59. Kasačný súd teda uzatvára, že nebola splnená jedna zo základných podmienok na navrátenie vlastníctva k požadovaným pozemkom, pričom dodáva, že v čase úmrtia nebol preukázaný ani trvalý pobyt pôvodných vlastníkov na území SR, naopak, zo spisového materiálu vyplýva ich trvalý pobyt v Nemecku. Podľa kasačného súdu už tieto závery boli postačujúce na prijatie záveru o nesplnení podmienok na navrátenie vlastníctva žalobcu k požadovaným pozemkom.

60. Pokiaľ ide o správnosť posúdenie rozsahu rozhodného obdobia, kasačný súd sa stotožňuje so záverom správneho súdu o tom, že táto podmienka splnená bola a správny súd svoj záver riadne odôvodnil. Kasačný súd si je vedomý nejednotného prístupu Najvyššieho súdu SR, ktorý ale za účelom zjednotenia rozhodovacej praxe publikoval v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a súdov SR 4/2017 pod č. 32 rozhodnutie sp.zn. 9Sžr/132/2013 z 24.6.2015, z ktorého vyplýva cit:

„I. Z ustanovenia § 6 ods. 2 zákona č. 229/1991 Zb. o úprave vlastníckych vzťahov k pôde a inému poľnohospodárskemu majetku v znení neskorších predpisov vyplýva záver, že nemožno poznámky pod čiarou č. 9 a č. 9a interpretovať inak, než ako príkladné odkazy na osobitné predpisy prichádzajúce do úvahy, a preto uvedené ustanovenie je žiaduce chápať ako ďalší reštitučný titul špecificky orientovaný do oblasti možnej zákonnej reštitúcie konfiškovaného poľnohospodárskeho majetku priamo v režime zákona č. 229/1991 Zb. o úprave vlastníckych vzťahov k pôde a inému poľnohospodárskemu majetku v znení neskorších predpisov. Neobstojí preto ani zásadná námietka, že predmetná konfiškácia majetkov spadá v danom prípade pred tzv. rozhodné obdobie.

II. Je potrebné rešpektovať, že § 6 ods. 2 zákona č. 229/1991 Zb. o úprave vlastníckych vzťahov k pôde a inému poľnohospodárskemu majetku v znení neskorších predpisov obsahuje výslovné pravidlo ako postupovať pri strate konfiškovaného majetku, a preto je potrebné akceptovať ten záver, že § 6 ods. 2 zákona č. 229/1991 Zb. o úprave vlastníckych vzťahov k pôde a inému poľnohospodárskemu majetku v znení neskorších predpisov predstavuje prelom do inak striktne vymedzeného rozhodného obdobia pre prípady uvedené v § 6 ods. 1 uvedeného zákona. Opačný výklad by bol v príkrom rozpore s ústavne konformným výkladom na tak citlivú problematiku akou je nesporne problematika reštitučných konaní, ako i v rozpore s právom na spravodlivý proces v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.“

61. Aj napriek tomu bolo v neskoršom období vydané žalovaným namietané rozhodnutie sp.zn. 10 Sžr/3/2012 z 25. januára 2013, v ktorom Najvyšší súd SR zaujal názor, že rozhodné obdobie, v ktorom došlo ku konfiškácii majetku je striktne dané ako obdobie od 25.02.1948 do 01.01.1990 a napriek tej skutočnosti, že aj pred týmto obdobím dochádzalo ku konfiškácii majetku osôb nemeckej a maďarskej národnosti, nemožno obdobie od konca druhej svetovej vojny do 25.2.1948 považovať za obdobie, ktoré by zahŕňalo znaky negatívne poňatého výkonu štátnej moci a politickej perzekúcie vtedajšieho štátneho režimu proti jednotlivcovi.

62. Kasačný súd však poukazuje na to, že tento názor nenasledovali ďalšie rozhodnutia Najvyššieho súdu. Naopak, rovnaký právny názor o rozšírení časového vymedzenia reštitučných nárokov aj na pozemky odňaté na základe nariadenia č. 104/1945 Zb. v zmysle vyššie uvedeného zbierkového rozhodnutia, zaujal Najvyšší súd SR aj v ďalších neskorších rozhodnutiach (napr. sp.zn. 2Sžr/138/2016 zo dňa 26.2.2019). Osvojil si ho aj NSS SR v rozhodnutí sp. zn.: 5 Sžrk 7/2019 z 29. novembra 2021. v ktorom sa rozsiahlo vysporiadal práve s nejednotným prístupom Najvyššieho súdu SR k tejto otázke. Z odôvodnenia tohto rozhodnutia kasačný súd uvádza cit. (body 34 - 37 predmetného rozhodnutia):

„ 34. Najvyšší správny súd v reakcii na tento argument sťažovateľa poukazuje na stanovisko správneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 4. júna 1998 č. R 45/1998, ktoré možno z povahy veci považovať za prejav ustálenej rozhodovacej praxe, a z ktorého vyplýva, že (ide o citáciu, zdôraznenie je pridané Najvyšším správnym súdom): (i) V § 6 ods. 1 sú [...] vymedzené aj skutočnosti, v dôsledku ktorých museli prejsť nehnuteľnosti na štát, aby vznikol nárok na ich vydanie. V súlade s ustanovením [§] 4 ods. 1 ide o skutočnosti, ktoré nastali v dobe od 25. februára 1948 do 1. januára 1990, resp. nehnuteľnosti prešli na štát v uvedenej dobe.

(ii) Naproti tomu ustanovenie § 6 ods. 2 rieši prípad, kedy sa obdobne ako podľa § 6 ods. 1 postupuje (teda vydajú sa nehnuteľnosti) aj ďalším osobám, ktorých nehnuteľnosti prešli na štát už pred 25. februárom 1948 podľa predpisov o konfiškácii podľa osobitných predpisov z roku 1945 (Nariadenie SNR č. 104/1945 Zb. SNR, Dekrét prezidenta republiky č. 108/1945 Zb.) s tým, že pre vydanie nehnuteľností (teda aj lesnej pôdy) musia byť splnené ďalšie tam stanovené podmienky týkajúce sa

oprávnenej doby. V zmysle týchto podmienok musí ísť o fyzické osoby, ktorým vznikol nárok na vyňatie poľnohospodárskeho majetku z konfiškácie podľa osobitných predpisov, napr. nariadenia Zboru povereníkov č. 26/1948 Zb. SNR. Podľa tohto predpisu nárok na vyňatie pôdohospodárskeho majetku osôb maďarskej národnosti z konfiškácie vznikol za splnenia (okrem iného) tej podmienky, že takéto osoby nadobudli československé štátne občianstvo podľa zákona č. 245/1948 Zb. o štátnom občianstve osôb maďarskej národnosti a súčasne, ak pracovali na tomto majetku so starostlivosťou riadneho hospodára, okrem toho, že by pre okolnosti nezávislé na ich vôli samy nemohli na nich pracovať.

(iii) Za oprávnené podľa tohto ustanovenia treba považovať jednak osoby, ktorým vznikol nárok na vyňatie poľnohospodárskeho majetku z konfiškácie podľa osobitných predpisov (napr. nar. Zboru povereníkov č. 26/1948 Zb. SNR), pričom od účinnosti zákona č. 93/1992 Zb., ktorým bolo doplnené ustanovenie § 6 ods. 2 treba za osoby, ktorým vznikol nárok na vyňatie poľnohospodárskeho majetku z konfiškácie podľa osobitných predpisov považovať pre účely tohto zákona aj štátnych občanov ČSFR, ktorí majú trvalý pobyt na území ČSFR a ktorým sa skonfiškovoal poľnohospodársky majetok a neboli odsúdení podľa osobitných predpisov.

35. Toto stanovisko jednoznačne uvádza, že § 6 ods. 2 zákona o pôde (totožný s § 3 ods. 2 reštitučného zákona 2003) ustanovuje, okrem iného, že reštitučný nárok vzniká aj osobám, ktorým bol príslušný majetok skonfiškovaný aj pred 25. februárom 1948. Z tohto názoru vychádzal aj zrušujúci rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v tejto veci zo 6. apríla 2011 sp. zn. 2 Sžo 211/2010.

36. Neskoršie rozsudky Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, citované sťažovateľom, obsahujúce opačný právny názor, treba považovať o pokus o odklon od uvedeného stanoviska správneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorý však nebol neskoršou praxou práve správneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky akceptovaný. Dôkazom toho je rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 24. júna 2015 sp. zn. 9 Sžr 132/2015, ktorý bol publikovaný v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky práve pod č. R 32/2017. V tejto súvislosti Najvyšší správny súd zastáva názor, že schválenie uvedeného súdneho rozhodnutia na publikáciu v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky predstavuje zjednotenie rozhodovacej činnosti v tejto otázke (podobne uvažuje aj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 31. marca 2016 sp. zn. 3 Cdo 12/2016, č. R 76/2016, bod 6.7).

37. Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozsudku z 24. júna 2015 sp. zn. 9 Sžr 132/2015 skonštatoval uvedené: (i) Druhá a tretia veta [§ 6 ods. 2] boli do zákona č. 229/1991 Zb. vložené zákonom č. 93/1992 Zb. s účinnosťou od 28. februára 1992.

Podľa názoru odvolacieho senátu dňom 28. februára 1992 došlo k prelomeniu zásady, že sa vydávajú len pozemky, ktoré prešli na štát v období od 25. februára 1948 z titulu konfiškácie. Tento jeho záver opiera o znenie tretej vety odseku 2 ustanovenia § 6; práve zo spojenia „pokiaľ tento majetok bol už pred rozhodným obdobím pridelený“, vyplýva nárok takých osôb na vydanie aj v prípade, keď konfiškačné rozhodnutie bolo vydané pred 25. februárom 1948.

(ii) Uvedený záver je navyše podporený dôvodovou správou k zákonu č. 186/1993 Z. z., ktorým sa menil zákon č. 229/1991 Zb. a v ktorej sa uvádza: „... Druhá veta § 6 ods. 2 doplnená zákonom č. 73/1992 Zb. prevzala rozšírenie vyňatia majetku z konfiškácie podľa § 38 zákona č. 330/1991 Zb. s tou zmenou, že reštitučný nárok patrí oprávneným osobám aj vtedy, ak nehnuteľnosti boli pridelené pred 25. februárom 1948. Ďalšou zmenou oproti § 38 zákona SNR č. 330/1991 Zb. bolo, že nehnuteľnosti možno vydať bez ohľadu na to, či rozhodnutie konfiškačnej komisie alebo Zboru povereníkov bolo vydané pred alebo po rozhodnom období.“

Vzhľadom na uvedené odvolací súd nepovažoval za dôvodnú odvoláciu námietku v časti, týkajúcej sa vydania konfiškačných rozhodnutí pred 25. februárom 1948.“

63. Kasačný súd preto uzatvára, že kasačný dôvod nesprávneho právneho posúdenia rozhodného obdobia, ani kasačný dôvod odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe nepovažuje za relevantný. Ako vyplýva z predchádzajúcej argumentácie, práve rozhodnutie, ktoré aplikoval sťažovateľ a na ktoré poukazuje v kasačnej sťažnosti, sa vymyká z väčšinovej rozhodovacej línie Najvyššieho súdu SR, vrátane rozhodnutia publikovaného v zbierke rozhodnutí.

64. Kasačný súd neprisvedčil ani námietke sťažovateľa o rozporuplnosti výroku správneho súdu. Formulácia výroku zodpovedá zneniu § 191 ods. 3 a § 191 ods. 4 SSP a je z neho zrejmé, že správny súd zrušuje rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu aj žalovaného. Pokiaľ ide o bod. 35 rozsudku, kde správny súd uvádza, že v ďalšom konaní bude právnym názorom viazaný žalovaný, a nie prvostupňový orgán, nejedná sa o vadu spôsobilú privodiť zmenu alebo zrušenie rozsudku správneho súdu.

65. Kasačný súd nepovažoval za relevantnú ani argumentáciu sťažovateľa o tom, že predmetom konania nemali byť pozemky v k.ú. R. Y., pretože neboli nárokom žiadateľa riadne uplatnené. Kasačný súd súhlasí so správnym súdom, že podaný návrh je v tomto smere skutočne nejasný, pretože v ňom žalobca toto katastrálne územie neuvádza, hoci výslovne uvádza ďalšie katastrálne územia, avšak v prílohe sa nachádza rozhodnutie konfiškačnej komisie práve vo vzťahu k tomuto katastrálnemu územiu. Kasačný súd sa stotožňuje so záverom správneho súdu, že pri riadnom postupe sa mal správny orgán touto skutočnosťou zaoberať.

66. Kasačný súd však zdôrazňuje, že zo spisového materiálu má za preukázané, že žalobca k návrhu priložil rozhodnutie konfiškačnej komisie týkajúce sa nehnuteľností v tomto katastrálnom území a argumenty sťažovateľa o číslovaní príloh považuje za nepresvedčivé. Číslovanie spisového materiálu a žurnalizácia spisu je vecou správneho orgánu a v danom prípade zo spisového materiálu nie je jednoznačné, ako žalovaný prílohy evidoval. Avšak v administratívnom spise sú po liste obsahujúcom návrh zaradené jednotlivé rozhodnutia konfiškačnej komisie a až neskôr úkony a žiadosti prvostupňového správneho orgánu. Neobstojí preto námietka sťažovateľa, že práve toto jedno rozhodnutie konfiškačnej komisie malo byť do spisu doložené niekým iným než žalobcom, pričom ani sám sťažovateľ neuvádza, ako sa do spisu dostalo. V tejto súvislosti treba pripomenúť povinnosti správneho orgánu vo vzťahu k účastníkom so zdôraznením významu a účelu reštitučného zákona.

67. Správnemu súdu však treba vytknúť nezohľadnenie potreby vyhodnotenie významu ustálených pochybení ohľadne zahrnutia ďalších nehnuteľností v nadväznosti na záver o nesplnení základných podmienok pre priznanie reštitučného nároku. Ako už kasačný súd uviedol, stotožňuje sa so závermi správneho súdu o nesplnení podmienky preukázania štátneho občianstva a trvalého pobytu pôvodných vlastníkov. Ako je zrejmé z podaného návrhu, ako aj z celého administratívneho a súdneho konania, nehnuteľnosti v k.ú. R. Y. boli žalobcom uplatňované po pôvodných vlastníkoch E. D. C. B. D., K.. X., u ktorých sa nepreukázalo splnenie podmienky štátneho občianstva a trvalého pobytu. Po prijatí záveru o nesplnení podmienky štátneho občianstva a trvalého pobytu pôvodných vlastníkov už vytýkanie nezahrnutie určených nehnuteľností do predmetu reštitučného nároku nemá reálny význam. To isté by platilo aj v prípade záveru, ak by v konaní teoreticky bolo preukázané, že B. X. bola právnou predchodkyňou B. D. a žalobca mal v úmysle žiadať aj vydanie týchto nehnuteľností.

68. Ak by teda správny orgán v ďalšom konaní aj konal a rozhodoval o uvedených nehnuteľnostiach v k.ú. Slovenská Ves, nemohol by dospieť inému záveru, než k akému dospel ohľadom iných nehnuteľností pôvodných vlastníkov, zahrnutých do prejednávaneho reštitučného nároku. Kasačný súd preto považoval za nesprávne právne posúdenie ako relevantný dôvod kasačnej sťažnosti skutočnosť, že napriek tomu, že správny súd mal z rozhodnutia žalovaného za preukázané nesplnenie podmienky štátneho občianstva pôvodných vlastníkov, zaviazal správne orgány konať a rozhodovať o ďalších nárokoch po totožných pôvodných vlastníkoch. Takýto postup by bol nehospodárny a neefektívny a v rozpore s ustáleným záverom súdnej praxe, že rozhodnutie sa nezrušuje preto, aby sa zopakoval proces a odstránili formálne vady, ktoré nemôžu privodiť vecne iné, či výhodnejšie rozhodnutie pre účastníka (R 122/2003: Správnym konaním sa nazýva postup správnych orgánov, účastníkov konania a ďalších osôb pri vydávaní rozhodnutí, ktorý upravuje právny predpis. Zmyslom všetkých procesných predpisov je zabezpečiť realizáciu hmotných noriem vo forme rozhodnutia o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb podľa takeého postupu, aby vo veci bol zistený skutkový stav čo najúplnejšie prostriedkami, ktoré objasňujú okolnosti rozhodujúce pre posúdenie veci, a aby účastníkovi, o ktorého vec - práva a povinnosti ide, bola poskytnutá možnosť predkladať dôkazy, návrhy a obhajovať svoje práva. Toto platí osobitne, ak ide o konanie, v ktorom dôkazná povinnosť

spočíva na účastníkovi. Pri tomto zmysle konania dôvodom na zrušenie rozhodnutia správneho orgánu v zmysle § 250i <<https://www.beck-online.sk/bo/document-view.seam?documentId=pj5f6mjzgyzv6ojzfzygc4tbm5zgczrngi2ta2i>> ods. 3 OSP môže byť len taká vada, ktorá mohla mať vplyv na správnosť, zákonnosť rozhodnutia. Rozhodnutie sa nezrušuje preto, aby sa zopakoval proces a odstránili formálne vady, ktoré nemôžu privodiť vecne iné, či výhodnejšie rozhodnutie pre účastníka.)

VI. Záver

69. Vzhľadom na vyššie uvedené kasačný súd rozsudok Krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 462 SSP), v ktorom bude viazaný vyslovenými právnymi názormi kasačného súdu.

70. V ďalšom konaní správny súd rozhodne aj o nároku na náhradu trov kasačného konania (§ 467 ods. 3 SSP).

71. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 463 v spojení s § 139 ods. 4 SSP).

Poučenie :

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.